

SOLUL PĂCEI

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	3-50 alleri
PE JUMĂTATE AN	1.80 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	5- cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 33
TOATE SCRERILE LA V. BRRBRCAR, KÖRÖS-BÖKÉNY

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU” — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

Întiul cerc de ilustrații în Apocalipsul lui Ioan.

(Cap. 1—5.)

Dela întiul până la al cincilea capitol avem noi întiul cerc mare a istoriei timpului și sfârșitului, cursul timpului și evangheliei și judecăților dela început până la sfârșitul cu biruință pentru înția (dară nu pentru ultima dată în apocalips în ilustrații arătat. In schițe mari vedem noi dezvoltarea împărăției lui Iisus Christos pe pământ în cele șapte biserici, cari sunt o oglindă clară și o fotografie lămurită a fiecărei comunitate. Ele formează sanctuarul în cursul timpului nostru și inima și conștiința cea cu batere vie în lumea cea grăbindă spre judecată a popoarelor. Comunitățile sunt locuința sfântului Spirit și locul de descoperire a nevizibilului și prezentului Christos pe pământ. De aici străbat ochii cei sfinți a sfântului spirit toate țările, de aici aruncă făcliile lui Dumnezeu lumina lor muștrândă și arătătoare de cale în toată lumea. Ele sunt isvorul a toată viața, toată mântuirea și a toată cunoștința de Dumnezeu pentru lume. Ele sunt casa cea vie, locul de adunat și cetatea de scăpare a toți aleșilor în cursul timpului de față. (Zah. 4, 10; Apoc. 1, 13—20; Rom. 9, 23. 24. Efes. 3, 10.) Timpul judecăței a timpu-

lui din urmă să introducă în acest cerc a arătării cu cuvintele: „Apoi văzui,” și „îți voui arăta, ce va fi după acestea.” (Apoc. 4, 1.) Și ce fu arătat lui Ioan după timpul formării și dezvoltării și desăvârșirii comunităței? Lui să arătă Dumnezeu Părintele, pe tronul de judecător în sfințenie, dreptate strălucindă, îmbrăoșa. de milă espioțoare, fulgere, tunete și făclii arzătoare, trimețind dela tronul său. (Apoc. 4, 2—3 5.) Aceasta ilustrare de tron e un tablou a judecăței, cari în următoarele cercuri de arătare a celor șapte ingeri, a trimbițelor și a cupelor mănii de tot altcum și cu mult mai particular ni să arată.

În a cincilea capitol a apocalipsului suntem noi în acest cerc de arătare deja la capătul a tot lucrul, că noi vedem în acest capitol sărbare de mulțămită și sfârșirea universului întreg spre onoarea lui Dumnezeu și a mielului. La aceasta sărbare de mulțămită în universul întreg face lumea ingerilor începutul cu cântare de laudă, și toată creatura în cer, pe pământ, sub pământ și în mare contiuaază, și cei mai de aproape ingeri de tronul lui Dumnezeu fac la aceasta sărbare toate cuprinzătoare, la care toate limbile trebuie să mărturisească pre Iisus, sfârșitul demn. (Fil. 2, 10—11.) Așa o sărbare cuprinzătoare de cer, pământ și imperiul morții să poate întâmpla numai la sfârșitul tot lucrului și a

tuturor căilor lui Dumnezeu la sfârșitul tot cursului timpului nostru.

Așa vedem noi dară în acest intiiu cerc de arătare din perspectivă o trăsătură înaltă a timpului harului, a judecății și a mării biruință a Mântuitorului nostru asupra lumii ivindu-se din istoria omenimei și între acestea știm noi, că zac văi late, adânci, în cari să nasc popoare și trec, regi să scoală și cad, în cari să desvoaltă păcatul cu îngrozire și mila lui Dumnezeu formează multe lucruri frumoase, despre cari inșe nici un cuvânt nu ni se spune în aceasta arătare. Că apocalipsul nu e un program, nici o istorie lumească ori bisericească, după cum biblia în general nu ne dă nici într'un loc dela pagina ei din început până în cea din urmă nici pentru o întâmplare, despre care ne raportează un program deplin. Dumnezeu a dat scriitorilor sfinți vedere în depărtare și privire preste înălțime, și așa ne-au arătat ei căile și planurile lui cu omenimea și comunitatea. Așa căpătăm noi învățătura exemplară prin sfintele ilustrații despre căile și scopurile lui Dumnezeu. Biblia e o carte sfântă de ilustrații.

Dară cugetările lui Dumnezeu de mântuire sunt atât de adânci și de parte ajungătoare, că unei ilustrații, sau unei grupă de icoane e cu apuțință, destul de clar a contempla. Din fiecare ilustrare din Biblie putem observa, că obia poate o parte a unui eugel alui Dumnezeu exprima, și pentru aceea trebuie să se aducă înaintea ochilor minții noastre multilateralitatea și adâncimea unui eugel alui Dumnezeu din nou în alte icoane. Să gândim noi la multe icoane, în cari Domnul Iisus, cuvântul cel intrupat, ni s'a arată. Pâne, păstor, miel, piatră, vie, leu, mire și alte ilustrații foloște Spiritul sfânt pentru el. Tot aceea regulă ni s'a arată nouă în închipuirea comunității: Turnă, casă, viță, pietre vie, mireasă și corp. Tot aceea regulă ni s'a arată nouă și în Apocalipsul lui Ioan, în aceasta mai bogată carte a căirilor de ilustrații.

Toate grupele de ilustrații voiesc a ne face cunosecuți cu punctele de înălțime ale timpului din urmă, acărui apropiere sau depărtare noi nu putem măsura, pentrucă noi nu avem la aceea măsura. Toate grupele de ilustrații ne descriu nouă cu puține diferenți tot acela timp, tot aceea întâmplare, dară în altă conexiune, în altă luminare și mai mare arătare singulară.

Din Vge.

Epistola lui Pavel către Efeseni. :-: :-:

Continuare.

De H. Meyer.

Vers 21. *„In care tot edificiu alcătuindu-se, crește templu sfânt în Domnul.”* După valorizarea sfântului Spirit sunt toți, cari sunt alcătuiți în Christos spre un edificiu neincetat crezând, — spre un templu sfânt în Domnul. Pe cât de sigur sunt ei în Christos, pe atât de sigur sunt ei și alcătuiți prin el într'una și una. Toți cei ce sunt una cu el, sunt și la olaltă una. (Ioan 17, 21—29.) Sângur temelii a unițății lor este el: Prin unirea lor cu el, sunt și ei una unii cu alții. Pe cât de mult, sau pe cât de puțin sunt ei una cu el, pe atât de mult, sau pe atât de puțin sunt ei una unii cu alții. Toți, cari prin credință în Christos sunt înrădăcinați în el și sunt în el, sunt și între olaltă alcătuiți într'una prin sfântul Spirit, să țin laolaltă prin Christos, și atarnă prin inchieturi și legături, cari le au unii cu alții. (Efes. 4, 16.) Câți sunt ei în Christos, sunt una cu el și au împărțire cu el, atăția și sunt alcătuiți în una și au împărțire unii cu alții. Tot acela Spirit, care i-a făcut pre ei una în Christos, i-a făcut și pre ei între olaltă una. Toți cei ce sunt ai lui Christos, ei sunt alcătuiți la olaltă, sunt corpul lui propriu. Toți, cari sunt membre în el, unul cap a corpului său, sunt membre unul altuia. Nu-i cu puțință, ca să fie unul în Christos, fără a fi membru a corpului

său, și cu aceasta un membru a tuturor membrilor corpului său. După cum nici nu-i cu puțință a fi una și a avea împărtășire că el, fără a fi totodată una cu toți ai săi, și a avea totodată cu toți împărtășire. Cel ce voiește una, trebuie să voiască și cealaltă.

Este că sunt mulți, cari mărturisesc a fi una cu Christos și a avea împărtășire cu el, fără a fi cu toți, cari în adevăr sunt în Christos în *una*, într'un edificiu sfânt în el alcătuit, și așa în împărtășire vie a crește în el spre un templu sfânt în Domnul. Dară aceea nu ar fi iertat să ne răătăcescă: Nu toți sunt dela el și în el, cari o spun din sineși. El însuși a spus-o cu cea mai mare accentuare: (Mat. 7, 20—23; Luca 13, 24—27.) El nici de cum nu va recunoaște pre toți aceia, ce să mărturisesc ca ai lui. Mărturisirea gurei poate foarte frumoasă și cu însuflețire deusă, dară valoare are numa dacă întreaga ființă, umblare și lucrare, e în consunare cu aceea. Nu numai pe cuvinte, ci pe fruct, — pe întreaga ființă și viață, lucrare și umblare, trebuie adevărul mărturisirei, adevărata stare către Christos, a fi afară sau în el, să se cunoască. Creștinătatea neveritabilă, părută, e cu durere foarte multă! Dușmanul lui Dumnezeu a căuta a șterge granițele între creștinătatea adevărată și cea falsă, și pentru toți, la cari Dumnezeu nu le-a dat o inimă sinceră și un cuget și spirit în fapt adevărat cu mult rezultat.

Cele de multe ori a ajuns un om, care acum mărturisește a fi venit la Christos și a fi primit de el și prin credința în el este renăscut așa, că trebuie să întrebăm: „Ce gândești tu, că va fi din acest copil?” (Luca 1, 66.) Mulți copii decurând născuți (I. Petru 2, 2.) asămănă ierbei tocmai ieșindă la suprafața pământului: Cunoșcători deosebiți pot și acum soiul lor și, ce va fi după soiul și substanța lor din ele, de sigur cunoaște. Iar mulți alții vor cunoaște soiul lor după creștere, și ce va fi din ele, numai

după dezvoltarea lor. Sămnul cel principal de cunoaștere a uceniciei lui Iisus, — care nu-i iertat nici unuia să lipsască și nici nu lipsește, nici la un învățacel adevărat alui Iisus, — este: Că ei să iubesc unii pre alții, *precum și el i-a iubit pre ei, ca și ei să se iubească unul pre altul.* (Ioan 13, 34, 35.) Pe aceea trebuie să fie toți și fiecare singular cunoscut, că ei dimpreună cu toți învățaceii Domnului lor, — ori cine ar fi ei de altcum, de ce națiune, clasă, poziție sau chiemare ar aparține — alcătuiți, și tot mai intim legați într'una și a căuta să aibe împărtășire unii cu alții. Ca ei, fiecare pentru sine tot mai mult să crească în mila și cunoștința lui Iisus Christos, să adauge în credință, în iubire și în pietate și a deveni tot mai potriviti pentru tot lucrul bun; dară și a căuta neînecat cu sârguință și toată credincioșia și predare *pre fiecare din consoții lor* în toate acestea a-i mișca înainte și a i face desevărsiți în Christos. Ca ei toți cu diferitele daruri, puteri și capabilități, — pre cari le-au primit spre folosul comun spre serviciul împrumutat și spre gustarea comună — închieindu-se la olaltă, să devină o tot mai glorios crescândă zidire spre un templu sfânt în Domnul. De lipsește aici, — dacă lipsește una din aceste semne nelipsite de cunoaștere a uceniciei lui Iisus, atunci lipsește aceasta însăși. Cel ce este și rămâne în el, va aduce toate aceste fructe. Cel ce nu le aduce, nu este în el, nu-i viță adevărată în el: El se va tăia, se va lăpăda, se va lăpăda și trebuie să arză. (Ioan 15, 1—8.)

Fiecare învățacel alui Iisus este un templu a sfântului Spirit; în ei toți, în fiecare voiește Dumnezeu a locui (II. Cor. 13, 16: 6, 19; II. Cor. 6, 15.), dară numai așa, ca ei toți ca pietre vii să se zidească în aceea una casă spirituală și spre preoție spirituală, a jertfi jertfe spirituale, cari sunt plăcute lui Dumnezeu prin Iisus Christos (I. Petru 2, 5.), către acela un templu în Domnul. Jertfele spiri-

tuale, cari sunt plăcute lui Dumnezeu, *numai aceia pot jertfi*, cari sunt pietre vii. — pietre vii de zidit, — pietre vii într'olaltă alcătuiindu-se, zidindu-se către aceea una casă spirituală, și cu aceasta către preoția sfântă adăugându-se; — numai așa unii, cari s'au alcătuit la olaltă ca pietre vii și totdeauna să afli în zidire de sine și astfel cresc spre un templu sfânt în Domnul. Și numai așa, precând să alcătuiască la olaltă ca pietre vii și cresc nefcetat, să zidesc spre casă spirituală și preoție sfântă, — și nefcetat cresc zidindu-se spre templu sfânt în Domnul, va locui Dumnezeu în ei.

Vers 22. „*In care și voi împreună vă zidiți spre locaș alui Dumnezeu în Spirit*“. Este un folos mare și prețios a avea o cunoștință potrivită și o idee clară despre aceea, cine, ce și cum este un învățacel alui Iisus; care esto a ști, că noi *înșine* într'adevăr suntem în Christos și ne dovedim în toate ca învățaceii săi; că noi ca toți ceilalți învățacei, cine și unde s'ar și afla ei — într'una, suntem alcătuiți spre o zidire măreață alui Dumnezeu, prin Christos ne ținem de olaltă și așa creștem la deplina vrîstă de bărbat în Christos (Efes. 4, 13.), la adevărata, mărime dumnezească (Col. 2, 19.), ca templu sfânt în Domnul, și împreună zidiți spre o locuință alui Dumnezeu în Spirit.

La mulți să pare a putea și sânguri sta, și a nu avea lipsă de împreună-zidirea cu toți ceilalți fi alui Dumnezeu; și fără de aceasta legătură strînsă, de Dumnezeu voită și ordi-nată și împărtășirea esențială și rela-țiunea în fapt continuă cu ei, gîndesc ei a putea crește și adăuga în Christos. Și pentru sine umblînd pe calea lor, gîndesc ei a putea crește și a adăugi în harul și cunoștința lui Iisus Cristos, în credință și în iubire și în pietate. Și fără de grijirea fap-tică a împărtășirii cu întreaga comu-nitate mare a Domnului gîndesc ei a ajunge deplina vrîstă de bărbat în Christos, și la adevărata mărime, voită

de Dumnezeu, și a putea fi un templu sfânt a Domnului, și o locuință alui Dumnezeu în Spirit. Dară aceea e o mare, foarte periculoasă rătăcire: Ei sunt de părerea, că așa cu mult mai puțin a se îndrepta, a merge calea lor cu mult mai ușor, și a putea cu mult mai puțină osteneală și tăgăduire de sine ajunge scopul; dară ei să amă-gesc foarte pre sine și merg în rătăcire.

O stare sângură, umblare sângură, petrecere sângură creștină e o absurditate: Domnul Dumnezeu nostru este unul Domn. (V. Moisi 6, 4.) Iar către împărtășirea sa a creat el și pre oameni: El i-a făcut casa sa, locuința sa, templul său, — o locuință alui Dumnezeu în Spirit, — da, a fi corpul său. O casă, locuința, templu, nu-i o piatră, sau o altă parte singulară de zidit. Un membru singular nu-i un corp. Nici multe singulare, despărțite, ce zac împrăștiate, fără a avea o legătură între olaltă, pietre pentru sine stătătoare sau părți din zidire, nu sunt zidire, nu sunt templu, nu sunt casă, nu locuință. Așa nu sunt nici multe membre singulare, pentru sine exis-tente, nestînd în legătură vie și împărtășire plină de viață între olaltă, un corp. Pot așa pietre singulare, părți de zidire sau membre, — ce ar ar trebui și ar putea fi dară, propriuzis nici nu sunt, — mai pe atât de sus și mai pe atât de glorioși fi în ochii lor, — ei nu au până nu să zidesc, nu să lasă, nu să zidesc ca pietre vii pre sine, ca membre pline de viață nu s'au adăugat, *nici o valoare*, Dumnezeu nu-i cunoaște: Christos nu are alți învățacei ca aceia, cari formează comunitatea sa, aparțin corpului său. O piatră, o parte de zidire, care nu este zidit în edificiu, nu aparține aceluia. Așa unul, care nu să zidește la locul său hotărît, nici când nu va aparține acolo. Așa unul, care din zidire, din casă este rupt, — și dacă a aparținut către aceia, nu aparține acolo. Cine vooiește să fie un membru în corpul lui Christos, acela trebuie să fie un membru a comu-nității, a corpului său. Cine e incorpo-

rat într'adevăr în el, acela e și corpul comunității sale. Cine o nesocotește a fi încorporat în comunitatea sa, corpului său întreg, acela nici cu el, Capul, nu poate fi legat, nu poate fi unit. Ce nu aparține comunității sale, corpului său, nu în zidirea lui sfântă, în templul său sfânt, în locuința sa nu este zidit în Spirit, nu este a lui și nu poate și nu va fi nici când pentru el și la împreună posedere și gustare a împărăției sale gătit. Toți per cari sfântul Spirit în adevăr îi zidește, pre aceia îi zidește ca o locuință alui Dumnezeu în Spirit.

(Continuăm).

„Russellismul“ și doctrinele sale rățăitoare.

De A. P. Mihm.

„Russelliții“ sau „revărsatul zilei“ (Millenial Dawn) aveau mai înainte sediul lor în Allegheny lângă Pittsburg, Pa. (America). Cu câțiva ani mai înainte au mutat ei cartirul lor general în Brooklyn, N. Y. Acolo și-au cumpărat ei în partea de jos a orașului, aproape de Fulton Ferry, o capelă modestă de misiune, și i-au pus numele maresunător de „Tabernakel“. Rev. C. T. Russel e capul și gura cea autoritativă a acestei mișcări. Ea își are originea ei în el. Cu deosebită predilecțiune să numește el „Pastor Russel.“ Deoarece predicile lui, ținute în acest Tabernakel din Brooklyn și în alte locuri, au apărut în mai multe ziare a Statelor Unite și Canada în fiecare săptămână, ca odinioară predicile lui Dr. Talmage, acărui Tabernakel din Brooklyn era departe cunoscut, sunt mai mulți din greșală de părerea, că Russell ar fi un următor dela Dr. Talmage. Tabernakelul de odinioară alui Talmage de mult nu mai există, și Russell cu Talmage n'au nimic comun laolaltă decât cel mult numele „Brooklyn“. Talmage căpătă pentru publicarea săptămânală a predicilor sale o onorare

(plată) bună dela ziare. Mișcarea Russellistă, după cum mi-a spus un ziarist Canadian, plătește ziarelor o sumă nominală pe an pentru publicarea predicilor lui Russell. Este dară o propagandă plătită, care o întîmpinăm aici. După datele organului Russellist „The Watch Tower“ apar aceste predici în ca. 1000 de ziare în Statele Unite, în Canada și Anglia.

Russel dă înainte, că a fi fost mai înainte total căzut în indoială și necredință, până când, mișcat prin predică unui predicator Adventist, din nou să puse la studia Bibliei și descoperi înțelesul ei adevărat.

„Russelliții“ sau credincioșii lui Russell tăgăduiesc a fi o „Sectă“ sau „Denominațiune“. Inse ei să întorc cu predilecțiune cu solia lor către alte comunități și pescuiesc cu drag în lacul acestora de ei de altcum puțin prețuite Denominațiuni. Russelliții sunt capului lor suprem de-a orbul supuși și afirmă plini de respect, că el posede o cunoștință scripturală, cum nu s'a dat încă nimenui. Russell este și capul suprem a așa-numitei „International Bible Students Association“, sub acărei auspiciare el în mai multe locuri ține discursuri și conferinți.

Mișcarea, care noi căutăm a o caracteriza aici, desvoaltă prin credincioșii ei un zel extraordinar în lățirea a tot felul de scrieri și și foi, în cari să fălese învățăturile lor încălcite și stricătioase. Societatea de publicațiune poartă numele „The Watch Tower Bible & Tract Society.“ De după raportul lor din urmă arată aceasta societate a avea 70 misionari în serviciul ei în țară și străinătate. Ei să fie cercetat 3500 orașe și au ținut 11000 de adunări. Sângur în Statele Unite să fie fost lăpțe în anul trecut (1910), 350 milioane de tractate în limba engleză și 6 milioane în limbi streine. Colportari sunt activi în Europa, Sud-Africa, Australia și India. O agentură germană se află în Barmen. Mai mult de 160000 funți fură edați după acest raport anual.

Colportarii și missionarii acestei mișcare nu rar să îndrăznesc și să încumătă a sta Duminica înaintea ușilor bisericilor altor Denominațiuni și a împărți serierile lor, anume foiața „Pleopes Pulpit”, care încă ca adaus poartă titlul cel neadevărat: „Foaie interdenominațională religioasă.” Dară mai ales sunt 6 volumuri a unui lucru cu titlu: „Studies in the Scriptures”, mai înainte sub numele „Milennial Dawn” (Revărsatul zilei) publicat și în 11 limbi tipărit (pe lângă englezește nemțește în frunte), la acărei lățire ei sunt sirguincioși. Sub numele nehotărît „Serieri creștine” să colportează aceste cărți dela ușe la ușe pentru un preț foarte ieftin, sau la cetitori săraci, cari să arală curioși sau interesați, în dar.

Prin prețul cel ieftin, prin modul cel urgent a colportarilor, cari simplu despre „Serieri creștine” vorbesc, fără a-și mărturisi culoarea, sau a anumi apartinerea lor, unii oameni să înduplecă a cumpăra, fără a fi informați despre natura și conținutul acestor cărți. De oameni, cari posed cunoștința scripturală și sunt în stare, cu sentimente deprinse a cerca spiritele, va cunoaște curind tendența (ținta) acestor serieri, și chair și la mai puțin înarmați străbate de multe ori sâmbțirea, zicându-și: „ceva nu-i tocmai la cale în aceste cărți.” Că aceste cărți și serieri cu așa mare zel lățite au cauzat deja pagubă mare și au încurcat pre cei nedocili, e sigur. Că ei după aceea căută, a subsăpa credința, care este odată pentru totdeauna dată sfinților, e netăgăduit. Noi afirmăm, că aceste sunt substanțial, pe lângă toată vorbirea pioasă și provocarea la Scriptură, nebiblice, și o sucire tristă a evangheliei lui Christos. Aceasta mișcare să poate caracteriza ca o amestecătură de Unitarianism, Universalism, și Schwedenborgianism în parte de culoare adventistică.

Că învățăturile principale a Russellismului stau în contradicere cu sf. Scriptură și tâlcuirea ei, după cum de altcum este învățată și reprezen-

tată în creștinătatea evanghelică, să arată din cercarea, esplicarea și lămurirea punctelor ei principale de învățătură. În nouă puncte voim noi să arătăm aceasta, de care ținem, că Russellismul în acestea nu să potrivește cu învățătura cea sănătoasă alui Christos.

Russellismul afirmă:

I. Iisus a fost în existența sa mai înainte de lume numai o ființă creată.

Ei învață din adinsul, că Domnul nostru înainte a fi fost om și în viața sa pământească a fost numai o *ființă creată spirituală*, este, că e mai sus în rang decât ingerii, întrucâtva un prim-ministru sau cancelar alui Iehova (Iehoval's prime minister), dară o ființă creată ca ingerii. A fost un timp; când personalitatea lui Iisus Christos n'a existat. El avu un început. El fu creat. Noi avem aici o reincălzire a învățăturii vechie rătăcită alui Arius, care deja consiliul din Nicea în anul 325 o lăpădă cu solomnitate. Este învățătura rătăcită a unitarilor de astăzi, care să refuză de toți creștinii evanghelici.

Față cu aceasta învățătură rătăcită punem noi cuvintele majestetice la începutul evangheliei lui Ioan: „*La început era cuvântul și cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era cuvântul.*” Esprimarea cuvânt (logos) sâmnează pre Domnul Iisus Christos. Trei lucruri să spun în acest vers despre el: 1) Vecinicia sa. La începutul începutului a fost acela, care s'a arătat la timp: „*La început era cuvântul.*” 2) Existența în vezi separată. „*Cuvântul era la Dumnezeu.*” 3) Dumnezeirea lui. Dumnezeu de natură a fost acela, care a apărut în trup. „*Dumnezeu era cuvântul.*” Sau cum spune altă traducere: „*Cuvântul era Dumnezeu.*” Vezi și Ioan 8, 58; și 17, 5.

(Continuăm).

„*Mai bună este înțelepciunea, decât armele războiului; Dară un păcătos multe bunuri strică.*” (Eccles. 9, 18.)

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Femeea cea fericită.

A trăit odată o femeie, care era foarte fericită, că avea un bărbat foarte bun. Când a binecuvântat-o cerul cu întâiul copil, o dăruie bărbatul cu o masă frumoasă de cusut și zise astfel: „Deoarece vei avea mult de cusut pentru copilul nostru, te cinstesc cu aceasta masă de cusut.“ Femeea a așezat masa cea mică pe balcon, a ajustat-o frumos și era foarte fericită.

Când s-a născu al doilea copil, o dăruie bărbatul ei cu un scaun și zise: „Când te vor fi obosit copiii, odihnește-te pe acest scaun.“ Femeea puse scaunul lângă masă, și puse pe el și era foarte fericită.

La al treilea copil îi aduse bărbatul o icoană frumoasă, pe care să putea vedea Domnul Iisus, când a binecuvântat copiii; bărbatul zise femeii astfel: „Dacă cei trei copii îți vor fi sarsină, atunci privește la icoană și gândește la aceea, cât de cu răbdare a fost Domnul Iisus.“ Mama atarnă icoana asupra mesei, în toate zilele privea la ea cu bucurie.

Dară după câțiva ani muri bărbatul iubitor și femeea plânse cu amar. Acuma ea sângură trebuia să grijască cele trei fetițe mici și când cea mai mare avea să meargă la școală, nu i-a putut cumpăra traistă, carte și tăbliță, că nu avea bani. Atunci zise ea astfel: „Trebuie să vind masa mea cea mică de cusut, voiu șede la altă masă.“ Și „desajustă“ măsuța ei și o vindu.

Când și a doua merse la școală, înca nu erau bani în casă și mama zise astfel: „Ah, acuma trebuie să

vând și scaunul meu!“ Vinzând acela, șezu pe un saun de lemn.

Când trebuia să înscrie a treia fetiță la școală, iarăși nu avea mama bani zise astfel: „Trebuie să vând și icoana,“ și merse din odaie, ca să nu vadă copiii plângerea ei. Dară când nu mai era icoana în odaia cea mică, nici seauanul, nici măsuța de cusut, plânseră și fetițele cu amar, zicând una cătră alta: „Vai de ar vedea tata nostru aceasta!“

Mulți ani au trecut, fetele crescură mari și ieșiră din școală. Toate trei au învățat bine și ziseră mamei astfel: „Ne vom duce la un oraș mare și vom câștiga ceva.“ Mama zise așa: „Mergeți cu Dumnezeu,“ și le demise-

După un an a fost ziua a cincizecia de naștere la mama. În seara d-mai nainte șezu ea sângură pe scaunul de lemn întristată gândind astfel „Măne voiu avea o zi tristă de naștere, sunt sângură; ce frumos era mai nainte, când îmi trăia bărbatul și au fost acasă fetele.“ Acuma să deschide ușa și au intrat cele trei fete, o îmbrășosară și sărutară pre mama lor, zicând: „Am venit cu toate, ca să sărbăm măne ziua nașterii tale.“ Acuma nu mai era mama tristă și a ascultat cu plăcere, câte de toate i-au istorisit fetele. A doua zi, când veni mama din odaia ei de darmit, o duseră în odaia cea mică, unde iarăși stătea o masă de cusut, un scaun și o icoană de asupra. „Toate acestea îți le-am cumpărat, pe banii nostri cei mai nainte câștigați,“ ziseră ele. Mamei îi isbucniră din ochi lacrimile de bucurie și strigă astfel: „Oh, voi fete bune! Tata vostru în cer de sigur vă vede pre voi, și să bucură

cu noi! Îți mulțumesc ție, bunul meu Dumnezeu, că am așa copii buni.

Acuma șezu iarăși în scaunul cel frumos înaintea mesei de cusut, preste care atârna icoana și iară a fost o femeie fericită!

Evangelia.

În evanghelie găsești tot aceea de ce ai lipsă, ce te poate scăpa în vremea ispitei. După cum îți sunt zilele, îți este și puterea. Ai lipsă de oareceva care să-ți dea putere la îndeplinirea datorinței tale? În evanghelie găsești îndeajunsă milă la toate acelea, câte Dumnezeu le pofteste dela tine, ca să faci sau să duci la îndeplinire. Ai lipsă de ceva, care să îmbrăcure clipa speranței tale? Iacă în evanghelie să pot găsi mărire lustruoasă a bucuriei, cari luminează în lumile desfătărei nemuritoare. Ai lipsă de oareceva, care să te facă tare și statornic între ispite? În evanghelie găsești aceea, ce te poate face neclătit și te ține credincios și zelos în împlinirea lucrurilor Domnului. Nu este așa datorință, așa iubire, așa gândire, care nu ar putea evanghelia până la picătura din urmă împlini. Evanghelia de sigur a socotit la natura omească; să alipește către el în toată privința, după toate însușirile lui. Evanghelia oferă la cunoștință, pricepere, inimii iubire, în privința umblării înțelepciune. Urmează-o, iubite tinere!

Luptă contra păcatului.

Iubite creștine, nu te însoți cu păcatul, fii față de el tare înarmat, nu prinde nici când mâna cu el cu mânășea cea moale a prieteniei; nu vorbi nici odată cu cruțare despre el, ci îl urăște cu deplina serioșitate, în ori ce formă s'ar apropia de tine. Dacă vine la tine, ca o vulpe mică, atunci ia-te bine sama față de el, că el îți pustiește via ta și răpește fruptele ei. Iar dacă vine la tine ca un leu răcnitor, care caută pre cine l-ar în-

ghiți, sau să apropie de tine ca un prieten lingușitor, care în trăsături plăcute și desfătări iritătoare vrea să te ademenească în mreja sa, fie aceasta înaintea ta un: Păzește! oh păzește-te de el! că respiraarea lui e moarte și îmbrățișarea lui e nimicire! Trebuie să porți luptă contra păcatului în ori ce formă vine, luptă contra păcatului gurei, contra păcatului mâniei, luptă contra păcatului inimii. Ori și cât ar fi de pătruns de folosurile esteriore, ori și cât ar fi de muiată în văpsala moralului părut, ori cât ar plăcea aceea mulțimea popoarelor, dară tu trebuie să urăști păcatul în tot locul, în ori ce haină s'ar și arăta, în toată vremea și în tot locul. Nici un sânghur păcat nu-i iertat să-l cruți, ci în contra întreagă împărăția păcatului trebuie să porți o luptă serioasă și temeinic nimicitoare în întreaga ta viață. Fă aceasta tînăre și o vei avea bine; fă-o, arătând altora pilda bună.

Ilustrație naturală.

Să întâmplă, că toamna, când să scot morcovii, rămâne câte unul-doi în pământ. Aceștia apoi înverzesc primăvara, iar vara înfloresc; așa de albă e floarea lor și așa umbroasă, ca la soc. Acesta este locul cel plăcut de petrecere a insectelor. Idată ce soarele de Iulie încălzește aerul, apare întâiul oaspe: musca cea verde-aurie. Este așa, că numai ea vine, este și că vine în societate. Când e vremea tulbure, de regulă sgrăbură împrăștiate: să retrag în desișul ramurilor, sub cojile pomilor, sub frunze. Dară dacă iasă soarele, dintr'odată să înveselesc cu toate. Ele vin cu glas de cântare, cu zumăire și floare: morcovului le oferăște lor cea mai dulce mâncare și să începe nunta. Dară nu numai muștele verzi sunt acolo. Așa multe feluri de muște sunt în lume, că nici nu le-am putea anuma. Sunt între ele foarte multe cu îmbrăcămintea splendoasă, ca bongarul cu pânțele mare, care cu glas

mare zice brim-brum și să și pune lângă o muscă târcată, și așa îmbucă, ca și când ar fi flămânzit ieri, sau ca și când ar trebui să flămânzască mâne. Și musca cea modest îmbrăcată de casă, care de altcum e de natură îmbulzitoare, să poartă față cu bongariul cu cuviință și îl lasă să se sature. Și două-trei gongi cu spatele tari, roși, să afle între muște. Aceste sunt gongile ce strică stupii. Când aceștia încă sunt viermi rod în fagur, între ceară. Multă pagubă fac, dacă sunt mulți, dară albinarul isteț le mătură afară din coșniță.

Vin apoi oaspeții fugători, cari nu să pun la masă, numai așa fugind îmbucă câte una din dulceță. Așa e și fluturile lungureț, acăruia e așa de lungă limba, ca corpul său. Așa-i, ce bine e, că noi nu avem așa limbă lungă?

Apoi vine vespea, cicada, albina, bongariul. La toți le place floarea de morcov și nici unul nu să ceartă cu celalalt, ca copiii cei pismoși.

Prânzul ține până seara. Iutunerele de seară numai pe gongile cele mărunte negre le nutrește acolo. Aceștia rămân acolo și pe noapte. Pe flori împrăstiate, săturate până sus de miere și îmbătate de mirosul cel bun, dorm ele pe foile cele albe ca zăpada ale florilor curate și moi.

Iubiți copii! Bunul Dumnezeu nutrește minunat toată ființa de pe pământ. Încă și în adâncul pământului, și de viermele cel mai mic să îngrijește și animalelor din aer, ce cu ochiul liber nu să pot vedea, le dă nutreminta. Dară vouă ce vă spune: „Căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și toate (așadară mâncarea, beutura, îmbrăcămintea, locuința, cu un cuvânt toate, câte ne lipsese pe pământ), se vor adăugi vouă. Pentru aceea vă predați Domnului Iisus cu corpul și sufletul, siliți-vă a dobândi și pre alții pentru el și Mântuitorul nostru vă va da toate acele, de ce aveți lipsă, așa aici pe pământ, cât și în vecinicie.

Incepe de timpuriu.

Un copil ceti o poveste, în care era vorba despre sânge și tunet. Tocmai la mijlocul ei ajuns zise el către sine: „Deci, aceasta nu-i nici odată de ceva folos, eu sunt prea iritat prin aceasta; după așa cetire nu pot eu învăța. Așa, du-te!“ și el aruncă cartea în fluviu. Acesta era *Fichte*, filosoful cel mare de mai târziu.

Un tânăr svedian pică din fereastră și să vatămă greu, dară el își mușcă buzele la olaltă și își reținu strigătul de durere. Regele Gustav Adolf, care văzu pre acela tânăr picând, zise, că din acesta de sigur va fi un bărbat însemnat. Aceea s'a și întâmplat, că el deveni vestitul general *Baner*.

Un copil obicinuia a tescui flori, ca să capete sucule lor; cu acestea pictorea el pe pereții cei albi a casei părintelui său tot fel de figuri, cari erau de oameni ca minunate numite. Din el să făcu marele artist *Tițian*.

Un tânăr să ocupa cu aceea, tot felul de obiecte mici a desemna, și încă așa de cu istețime, că un zugrav bătrîn, care îl observase, strigă uimit: „Acest copil într'o zi mă va întrece.“ Aceea s'a și întâmplat mai târziu, că *Mihail Angelo* a fost unul dintre cei mai mari zugravi și sculptori.

Ce gust are piersica.

Economul Kusmith dădu odinioară la fiecare din copiii săi câte o piersică.

Câteva zile mai târziu întrebă el: „Deci, copii, cum v'au plăcut piersicele?”

„Eminent!“ răspuse cel dintiu; „ele au un așa gust fin, prețios, că eu îndată am plântat sămburele ei cu toată grija; doară se va desvolta din el un pom frumos, atunci vom avea noi toți multe piersice bune.“

„Bine!“ răspuse tata, „din tine poate fi odată un grădinar eminent.“

„Eu,“ zise al doilea, „o am aflat-o atât de bună, că am rugat pre mama,

ca să-mi mai dec o jumătate din a ei; iar sămburele l-am lăpădat."

"Ah, ce tânăr ești tu încă!" observă la aceasta tata.

"Fratele meu a lăpădat sămburele," zise al treilea, "iar eu l-am luat sus, l-am spart și mâncat. Iar piersica mea am vândut-o pentru zece copeci."

Tata scutură din cap și zise: „Vrei tu să fi neguțator? Deci, așa grabă nu-i încă. Așa de timpuriu nu ai lipsă să începi!”

„Și tu, dragul meu,” întrebă la aceasta tata de al patrulea, „nu ai tu nimic de spus? Cum ți-a plăcut ție piersica?”

„Eu nu știu,” răspuse el.

„Cum, tu nu o știi? Dapoi nu ai mâncat-o tu?”

„Nu! Eu o dusei vecinului bolnav. El nu voia s'o primească, dară eu o pusei pe masa lui și fugii de acolo.”

Tatălui îi veniră lacrimile în ochi. Mișcat de bucurie binecuvântă el pre fiul său și zise: „Dumnezeu îți va da-o ție iarăși.”

Ce să vede pe noi.

O fică pierdută fu mai de multe ori dusă în asile și institute de îndreptare. Toate au fost înzădar. Totdeauna căzu ea înapoi. Ea spuse pe față: „Creștinătatea voastră nu-mi impune.” Atunci rugară pre o spălătoreasă bătrână, a lua aceea fată la sine, și pentru Mântuitorul, la care ea servi în iubire credincioasă, să declară aceasta a o face. Numai două odăi avea bătrîna, una era culina de spălat, în cealaltă dormea ea. Atunci luă ea patul ei propriu și îl puse în culina de spălat și în odaia ei pregăti fetei o casă plăcută, pe cât de bine putea. Ea nu-i predica mult. Dară totdeauna era plină de iubire sfântă și bucurie, totdeauna sârgincioasă și cu drag la lucru. Dimineața și seara ceti ea cu fata biblia și să ruga cu ea. Nu mult trecu, atunci întrebă fata, că oare iertatu-i a-i ajuta la spălat. Paș după paș merse mai departe. „Mântuitorul d-tale să fie și mântui-

torul meu,” declară ea în sfârșit, și atunci deveni ea o ucenică a Domnului. Umblarea cea sfântă a bătrînei o făcu la ea. Oh, câți bătrîni sunt, cari ar trebui să o facă asemenea, înaintea tînărilor, chiar și înaintea copiilor lor. Și? Stați în liniște, întrebați-vă pre voi înșivă înaintea lui Dumnezeu: Oare fac eu așa? Lucru eu, umblu eu, trăiesc, petrec așa viață, cu care ași fi de binecuvântare copiilor mei, vecinilor mei, și de nu, de ce nu?

Mângâiere și ajutor.

Într'o seară noroasă de Noemvrie, să întuneca deja, ședea afară înaintea satului pe o bancă o fetiță mică lângă o coșară mare. Ea mă grăi pecând trecii și zise: „Ah, rogu-te, câte oare sunt?” „Acuși sunt cincii.” „Mulțumesc,” zise fetița, și în liniște și îndestulată șezu ea iarăși. La întrebarea mea înțelesei, că ea locuiește de parte sus în munți și merge acasă. „Da, dară,” întrebai eu, „nu te temi tu așa săngură, când e întunec?” „Acuma trecu o lumină peste fața ei, și în liniște zimbând zise ea: „Nu, că tata vine la șase oare și el merge cu mine; și el duce și coșara.” Cuvântul fetei merse după mine. Dapoi că aceasta-i o bucată a credinței creștine: „Tata merge cu mine și-mi ajută a purta.”

Zuruirea.

Servitoarea cea nouă a intrat în condiție. Zuruiră. „Oare pentru ce zuruiră acum?” întrebă ea de cealaltă servitoare. „La dejunare,” era răspunsul. „Ah, aceea-i frumos!” Mai târziu iară zuruiră. „Pentru ce zuruiră acuma?” întrebă ea. „La prânz!” „Ah, aceea-i frumos!” Iarăși zuruiră. „Oare penru ce zuruiră acuma?” „Domnul voiește să i-se curățască pantofii.” „Ah, tot pribegia cea vechie!”

Cine are respect de aceasta servitoare? Nimeni. Ea să pare a fi intrat în serviciu numai ca să mănânce,

dară nu ca să lucre, și ea puțin va folosi stăpânei ei.

Predicătorul N. a ținut o predică unsă despre credințioșia și îngrijirea lui Dumnezeu. Ascultătorii încoată în bucurie. În Dumineca viitoare predică el despre gloria cea viitoare a fililor lui Dumnezeu. Ascultătorii sunt uimiți până în noul Ierusalim. A treia Duminecă predică el despre textul: „Mergi și lucră în via mea!” El pune comunității cu urgență datorința la inimă, a lucra pentru Iisus, și-i roagă, ca aceia să rămână înapoi, cari voiesc să facă un lucru hotărât. La ușe e strângerea de mână, care o capătă memorabil recoroasă, și în sfârșit rămâne el sângur în capelă. Acesta-i respunsul. Oare nu-i în consunare cu acela: „Ah, tot pribegia cea vechie!” Oare pentru ce am pășit la partea lui Iisus? Voim a avea ceva folos, a gusta binele la Iisus, dară Iisus nu are folos dela partizanii săi. Ei vreau să guste și nu să lucreze. Dară și aici sună: „Cel ce nu lucrează, nici să nu mănânce?” Care poziție ocupi tu?

„Nu numai în mănăcare să te ași tu,
Ci să aibi bucurie și la lucru;”

„De-l iubim pro Domnui Iisus,
Cu fapta să arătăm!”

Duminecă, în 22 Iulie.

29. Vremea rea în regatul lui Iuda.

II. Regi 18, 13—37; 19, 1—22; 28—37.

Cuvânt de aur: „Dumnezeu ne este scăpare și putere, ajutor cercat foarte în nevoi.” Psalm 46, 2.

După moartea lui Solomon după cum este cunoscut, s'a despărțit regatul cel mare alui Israel în 2 părți: Regatul nordic să lăți preste Galilea și Samaria și purtă de aici numele Regatul Israel. A doua regat ce zăcea în provincia lui Iuda, să numia

regatul Iuda. Păcatul poporului și mai ales a regilor a adus preste Israel pedepsa lui Dumnezeu. Inse în regatul Israel veni după istoria noastră o vreme rea. Regele Siriei Senacherib a intrat în țară și a „ocupat deja toate cetățile întărite din Iuda.” (Cap. 18, 13.) Piosului rege Hezekia nu-i mai rămase ca a plăti tributul cerut (v. 18). Pentrucă nu era de ajuns aur la mână, luară plăcile de aur, cu care erau îmbrăcate ușile templului, și le socotiră în tribut. Dară Senacherib a fost destul de nefidel, ca, deși el căpăta suma pretinsă, totuși nu se trase din Iuda. El mai mult trimese o solie din 3 din cei mai fruntași ofițierii ai săi și pretinse predarea capitalei țării, Ierusalimul. Aceasta de sigur a fost pentru piosul rege Hezekia o lipsă mare, dară el își știe ajuta. El să îmbacă în haină de jale (Cap. 19, 1) și merse în casa Domnului. El încă mai trimete și la prefectul Isaia, ca să-i spună ce s'a întâmplat. Epistola regelui Senacherib ia el și o lățește în casa lui Dumnezeu înaintea Domnului și vorbește cu Dumnezeu despre ea. (Cap. 19, 14—22). Noi voim a iuvăta din aceasta istorie a ne întoarce în fiecare caz de lipsă către Dumnezeu în casa sa la colibile sale. În cămara de rugăciune găsim noi mângaierea și ajutorul lui potrivit. Aceasta a pătit Hezekia, că Dumnezeu îl ajută în mod minunat din mâinile nelegiuitului Senacherib.

Duminecă, în 29 Iulie.

30. Chiemarea cea prietenoasă alui Dumnezeu prin Isaia.

Isaia 55.

Cuvânt de aur: „Căutați pre Iehova cât încă se poate afla, chiemați-l cât încă este aproape.” Isaia 55, 6.

Noi am auzit în Dumineca trecută, că Isaia a fost un contimporean alui Hezekia, așadară trăia în aceea vreme, Isaia a trăit dimpreună pe timpul pedepsirii lui Dumnezeu și avu problema

a aduce și cauza lipsei celei mare înaintea ochilor poporului, și trebuia să facă pre popor atent la aceea, că judecățile pedepsitoare ale lui Dumnezeu zac preste ei pentru păcat și că aceasta judecată pedepsitoare încă mult nu va avea capăt. Dară ca să ferească pre popor de desperare, a îndrumat el la vremea recreerei, care iarăși va veni pentru popor, dacă se va întoarce către Dumnezeul său cu căință și pocăință. Isaia arată pre Dumnezeul nostru ca Dumnezeul îndurării, care nu totdeauna ceartă și nu pe veci e mâniaș, ci la care este multă iertare (v. 7.) Ce un Dumnezeu bua avem noi, care și astăzi tot așa lucrează și ne curățește de tot păcatul prin Iisus, Mântuitorul nostru. Papuba temeinică a multora oameni e numai aceea, că ei sunt cerbicoși față de mustrarea lui Dumnezeu. Aceasta să vede și în timpul de față, în care zac judecățile pedepsitoare ale lui Dumnezeu asupra popoarelor noastre. Șirele acelora, cari nu voiesc a ști nimic despre Dumnezeu, în loc a se întoarce la el, devin tot mai mari și noi privim cu groază în viitor, ce va se fie. Noi voim cu atât mai mult a ne ținea către Dumezeul nostru și a cunoaște bine păcatele noastre și apoi a le mărturisi înaintea lui Dumnezeu și a le părăsi. Atunci și este el drept și credincios a ni le ierta.

lolatria mai rău ca înaintașii săi, regii de mai înainte. Da, el o făcu mai rău ca păgăuții, cari au stăpânit țara mai înainte până nu ar fi dăruit-o Dumnezeu fiilor lui Israil. (Cap. 33, 9.) Dumnezeu n'a lăsat să lipsească îndemnările (v. 10), dară nu voiau să asculte. La aceasta nici nu mai rămase alta de prisos ca a ajunge pre rege pedeapsa lui Dumnezeu. Regele Asiriei veni iarăși în țară. Regele Manasse fu ca un făcător comun de rele legat în lanțuri și fu adus la Babilon. Și acuma, când s'a aflat în lipsă, s'a învățat Manasse iarăși a se ruga. Promisiunea lui Dumnezeu prin Isaia dată, care am studiat-o Duminecă, fu iarăși adevărată; Dumnezeu să lăsă cerut și dădu regelui Manasse libertatea și-l aduse iarăși înapoi la Ierusalim (v. 11). Aceasta deschise ochii lui Manasse, așa, că el deveni un martor credincios alui Dumnezeu. Nedreptatea sa de mai înainte căută el cât de bine să putea a aduce la cale prin aceea, așa că locurile de închinăciune le nimici și regulă serviciul dumnezeesc în templu. Și noi ar trebui să ne ostenim, ca nedreptatea mai înainte cauzată a o aduce la cale. De nn merităm noi deosebită iertare a Dumnezeului nostru, atunci nu ne desleagă aceea datorință, cât atârână dela noi, a căuta urmele păcatelor noastre.

Duminecă, în 5 August.

31. Manasse, regele în Iuda.

II. Cronica 33, 1—10.

Cuvânt de aur: „Părăsească nelegiuitul calea sa și nedreptul cugetările sale, și întoarce-se la Iehova, și-l va milui“. Isaia 55, 7.

Manasse era încă copil, când muri Hezekia tată-său și trebuia să se suie pe tron ca unul de 12 ani. Educatorii săi făcură un lucru foarte rău cu el, precând îl duseră la idololatrie, așa că el altarele pre cari le strică tată-său, iarăși le zidi. El o făcu cu ido-

Duminecă, în 12 August.

32. Iosia, tânărul rege alui Iuda.

II. Cronica 34, 1—13.

Cuvânt de aur: „Adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale.“ Eccles. 12, 1.

Lui Manasse urmă Ammon, fiul său, care înse numai doi ani domni și apoi fu el de servii săi ucis. El a fost un rege nelegiuit, care nu voia să se umilească înaintea lui Dumnezeu. (Cap. 33, 23). Când el muri, rămase în urma lui un fiu de 8 ani, care acum în așa etate copilărească trebuia să

fe rege. Doară avu copilul Iosia în viața păcătoasă și sfârșitul cel trist a tatălui său un exemplu dojenitor sau o mamă pioasă sau un învățător pios. Destul, el căuta deja de timpuriu pre Dumnezeu său. Iosia jertfește întreaga sa viață Domnului. Ce un exemplu e el pentru fiecare copil a școlaii duminicale. Cât de bine e a se pocăi în zilele tineretelor. Mulți voiesc a petrece mai înainte viața lor în păcat și a se pocăi pe patul morții. Cât de nebnatic e totuși aceasta, că mulți nici nu mai ajung la pocăință, că cine știe ce un capăt neașteptat poate dintr'odată să-l ajungă. Cât de iute și de nepresimțit mor mulți oameni. Cât de frumos e de altă parte, dacă tinereta noastră o dăm la dispozițiune Domnului și trăim pentru Dumnezeu. Aceasta dă întregii viață o direcțiune cerească. Dacă copiii din tinărețe caută pre Domnul, atunci au ei făgăduința lui întreagă pe partea lor. „Că cei ce mă caută de timpuriu, mă află.“ Despre Mântuitorul nostru știm noi, că el avea și pentru copii vreme, ca să-i binecuvînteze. Mai ales din aceia, cari iubesc pre Mântuitorul din tinăreța lor, își ia el trimesii săi, pre cari îi poate folosi în împărăția sa.

— — —

Pentru Duminecă, în 19 August.

33. Aflarea cărței de lege.

II. Cronica 34, 14—33.

Cuvânt de au: „Desfăta-mă-voi în așezămintele tale, cuvântul tău nu voi uita.“ Psalm 119, 16.

— — —

Pentru Duminecă, în 26 August.

34. Cum ajune luda în captivitate.

II. Regi 5, 1—21.

Cuvânt de aur: „Viu sunt zice Iehova, Domnul, nu mă plac în moartea celui nelegiuit, ei să se întoarcă cel nelegiuit dela calea sa și să trăiască.“ Ezek. 33, 11.

— — —

MISSIUNE.

Bucuria multora.

Cu ajutorul bunului Dumnezeu am plecat în 11 Maiu din K. și în 12-lea seara am ajuns la Vámosház (Bihar-m.), unde au fost frații surprinși, că nu au știut nimic de aceasta venire. Duminecă, în 13-lea am petrecut toată ziua cu frații și ne-am bucurat în cuvântul Domnului.

Tot în aceasta vreme a petrecut fr. nostru Meyer în Diószeg, și fr. Zdrahal în Mjeske.

În 15-lea seara am mers la olaltă la Szilágynagyfalu, unde am avut în 16-lea convenire și sfătuire, în 17-lea conferință. Aici fu fr. Kerekes B. însărcinat cu supraveghierea lucrului din comitatele Bihar și Szilágy și a boteza acolo, și fr. Kelemen G. fu ca lucrător așezat.

În 18-lea am petrecut seara în adunarea din Szilágybagos, unde încă s'au bucurat, că i-am cercetat. Aici am fost cu fr. Zdrahal.

În 19-lea am petrecut în Kraszna, iar Duminecă dimineața, în 20-lea, fr. Zdrahal rămânând în Kraszna, eu mersei însoțit de un fr. la Szilágypercse, unde am petrecut dimineața cu fr. maghiari la olaltă, iar după amiază am avut conferință la fr. români. Aici fu ales fr. Martin P. ca lucrător, iar fr. Moț P. fu însărcinat cu supraveghiere preste toți lucrătorii teritorului celui mare, care să țină de Feketetót. El fu și cu botezul însărcinat în aceste cercuri.

În 21-lea am fost la Szilágyballa, unde fu fr. Domokos ca Diacon, iar fr. Kallós ca Colportar ales.

În 22-lea am călătorit la Zilah, unde s'a ținut seara tувățătură, iar a doua zi a fost ședință, la care și puține frați români au luat parte.

De aici călători fr. Meyer la Kolozsvár, Méra și Kiskapus, unde avură și botez în o comună. Iar fr. Moț și subscrisul merserăm la Vártelek, unde

avurăm de lucru cu mileniștii și partizanii lor. Acești oameni mult au stricat prin adunările noastre din aceea parte, dară ei fac lucrul lor stricicios și în alte părți ale țării, unde numai ajung. Aici rămăseră să se desfacă de olaltă, dacă nu voim, ca toți să se ruineze prin ei.

Tot această zi (în 24-lea) după amiază merserăm la Beréd, și ajungând pe când să însăură, am mai vorbit cu puținei frați despre starea adunării. Și aici s'au vârit mileniștii sau Russellii și au cauzat foarte mare stricăciune cu învățătura lor infernală. Apoi rămăserăm noi și pentru Dumineca următoare acolo, dară fr. Moț merse într'acestea pe la alte odunări, iar eu rămăsei acolo, făcând lucrul meu literal.

Duminecă, în 27-lea merserăm la adunare cu toții și după oara de rugăciune și învățătură rămăseră, afară de cei streini, toți cei ce au fost membri. Am vorbit cu partidul mileniștilor, care cu durere a fost cel mai mare. Li s'a spus hotărîrea adusă în Zilah, că dacă nu-și lasă părerea, trebuie să ne lase pre noi. Ei au rămas pe lângă părerea lor, și așa trebuia să se ducă. Ei lăsară casa cu toți, și toate ce au fost în ea.

De s'ar fi făcut aceasta despărțire îndată, când se făcură cei dintâi mileniști, să poate că nu s'ar fi făcut așa pagubă.

Noi și îndemnăm și astădată adunările noastre a nu suferi nicidecum pre aceia oameni între ei, că fac stricăciune. Cu ei s'a sporit numărul acelor, cari nu să supun la tot ordinul omenesc. Ei dau dare împărăției, dară nu-i dau apărare.

De acolo m'am grăbit la locuință și după ce am petrecut trei zile am plecat din nou în 1 Iunie spre Feketetót.

Intr'aceasta ajunse fr. Meyer în 31-lea Maiu la Gyanta, în 1 Iunie la Venter și în 2 Iunie la Feketetót.

Duminecă, în 3 Iunie a fost conferința în Feketetót, la care au luat

parte frați din mai multe locuri ale cercului.

Luni, în 4 Iunie am trecut la Talpas, unde am petrecut o zi binecuvântată pe lângă cuvântul lui Dumnezeu.

Miercuri, în 6 Iunie am mers la Kurtakér, unde am petrecut o seară cu adunarea.

Joi, în 7 Iunie am mers la Világos, unde ne-am sfătuit cu premergătorul cercului despre lucrurile și stările adunărilor, și fr. Meyer tot în aceea zi călători la Arad, fiindcă din cauza și slăbiciunea bătrîneții avea lipsă de odihnă. În Arad și-a căutat de medicamentele de lipsă până Miercurea următoare. Subscrisul încă călătorii în 8 Iunie la locuința mea, că aveam mult lucru cu literatura și altele multe scrisori.

Miercuri dimineața iarăși am plecat însoțit de fr. Brola N. Ajungând la Arad aflăram, că și fr. Florian — Talpas a venit tot cu acela tren. Joi, în 14 Iunie, înainte de amiază, ajunserăm la Lugos, unde ne așteptau mai mulți frați, fiind adunați din mai multe părți la conferință. După puțină convorbire și schimbare de păreri furăm chieșiți la prânz. După aceea s'au început consfăturile. S'au arătat și aici multele lipse; înainte de toate lipsa de lucrători, care pe tot locul se ivește. Frații Ignea și Bandur, lucrătorii teritorului celui mare, sunt prea puțini, nu ajung pe tot locul, de câte ori ar trebui. Seara s'a ținut serviciu dumnezeesc de frații Florian și Brola. A doua zi s'a continuat consfătuirea despre lucrurile adunărilor și despre botezurile, ce stau înainte a se implini. Acest lucru a botezurilor are să mai rămână de o camdată neimplinit, până va veni fr. Meyer, să dea îndrumări, cum să se facă cercarea și primirea candidaților, ca să nu se mai întâmple ceva greșuri cu această lucrare. Pentru această cauză au încă toți botezătorii și premergătorii să convină oare undeva a se sfătui când și cum să începem lucrul.

Trecând și aceasta zi, numai prea iute și noi trebuia să ne despărțim, ca după o călătorie de mai multe săptămâni, să ajungem la „ale noastre.“ Și aici sună: „în tot locul e bine, dară acasă e mai bine.“ A noastră dorință este și rămâne, ca Domnul să dea la poporul său multe zile pline de binecuvântare și bucurie. Iar lipsa ce să vede prin țară ne arată cât de întemeiat este cuvântul Mântuitorului, când zice: Rugați pre Domnul secerișului, să trimeată lucrători în secerișul său! Iar ție îți zice Domnul: Mergi și lucrează astăzi în via mea.

V. B.

Jale — dar bucurie.

Noi aducem la cunoștință, că la noi în Lupény a fost o înmormântare. O prietenă iubită, al cărei suflet l-a chemat Domnul la sine, ducându-l în Canaanul făgăduinței, unde domnește pacea vecinică, s'a mutat dintre noi lăsând 2 copilași și soțul ei în urmă-i. Un frumos număr de popor a venit să privească înmormântarea dela noi. (Care s'a întâmplat în ziua de 17 Iunie.) La casă au vorbit mai mulți frați în limba maghiară și română, că așa era poporul. Sosind căruța de mort am mers spre mormant cântând și însoțiți de mai mult popor. Aveam mare bucurie, văzând atențiunea poporului la cele vorbite din cuvântul lui Dumnezeu.

Dee Domnul, ca moartea aceasta să servească multora morți în spirit spre învierea din somnul morții și din stricăciunea păcatului, ca cuvântul sămănat să aducă fruct bogat al pocăinței. Iar pre soțul jeliitor îl mângâie Domnul prin mila sa și-l crească în casa sa până și lui îi va suna glasul: vino acasă! Pre unul dintre copii îl luă fr. Solomon N. în creștere. Domul îi răsplătească acest fapt nobil și-l ajute, a-l crește spre alui onoare.

Invățați-vă iubiților, ce-i viața noastră! și folosiți-o pentru Domnul până aveți timp, căci după moarte nu este

mântuire. În mormânt nu este amin-tire de Dumnezeu. Învață-mă, Iehova a numără zilele mele, să văd cât de trecător sunt!

Trimese de T. Bolosin.

Mai am o cerere.

Iubiți frați și surori! Voiesc a vă aduce la cunoștință despre Moartea Avram, pre care mulți îl cunoașteți petrecând între voi cu cuvântul Domnului. Acum l-a ademnit Satana și i-a întunecat mintea și spiritul. Acum nu-i mai care a fost. Acum umblă cu filosofii și cu basme femeesti, prin care să încearcă a resturna credința multora. Pentru el nu este iad, nu este raiu, ca și pentru animal. El așteaptă mia de ani și nu pre Domnul Iisus, pentru că nu-l are. El nu mai cunoaște credința depusă în Christos. De aceea vă rog fraților, a vă păzi de el și a nu-l primi, că cei ce primesc pre unii ca acestia, vor cădea în ispită și-n urma sfârșitului vor plânge. Încă odată vă rog fraților, a nu-l primi, că este și eschis din cere de cătră fr. Ignea. Dară iarăși vă rog, să umblați potrivit chie-mărei, cu care ați fost chemați spre viața vecinică, ca osteneala voastră să nu fie desartă.

Teodor Bolosin, Lupény.

O rugare.

„A face bine și a împărți să nu uitați.“ (Ebrei 13, 16.)

Următoarea rugare am primit dela fratele Ignea din Laláncz:

În curgerea anului am fost cercetat pe două rînduri adunările de lângă granița României: Lupény și Felső-barbatény. Cei ce în toamna anului trecut au fost părăsit casele lor, și abia cu viața au scăpat preste munți fugari în țară; mai mult ca 150 de persoane, care sunt în celea adunări cu copii și fete de toată etatea, și i-am aflat goluți, atât bătrâni, cât și tînări. Frații aceia lucră în băile de cărbuni cu foarte puțină plată, fiindcă

sunt scutiți de serviciul militar, și abia câștigă un om vrednic 4 coroane la zi. Ei să rugară de mine, ca să caut ocaziune, ca ei să poată fi miluiți de frații din țară cu tot felul de haine mai ponosite, și miei și mari (și păurești), fiind că sunt tot felul de limbă: Români, Unguri, Nemți, Ovrei și alții. Eu mă rog de frați, ca să ne cugetăm la marile lor strimtorări, ce au avut, și cum au rămas fără de tot felul de haine, atât de casă, cât și de îmbrăcat și să deschidem inima și mâna cu îndurare, unul cu o cămeșă bărbătească, altul cu copilărească, altul cu femeiască, altul cu un lepedeu și altul cu ce-i dă inima. să ajutăm pre frații noștri, fiindcă pre noi ne-a păzit Părintele și avem la casele noastre.

Darurile acestea să pot trimite la adresa: Ignea István, Laláncz, u. p. Marosborsa, sau la Bandur Pál, Lugos, Niezki-utca 9.

Salută pre toți cu iubire frățească
Ignea.

Aviz!

Din nou rugăm pe onorații cetitori a trimite banii abonamentului pentru „Solul Păcei“. In zilele trecute am trimis provocări tuturor celor ce sunt în restanță cu abonamentul. Deci aceste provocări să nu fie trecute cu vederea, ci să se trimită banii cât mai în grabă, căci altcum se vor face spese mai mari. Aceasta e o datorință a fiecărui creștin adevărat, și credem, că fiecare dintre cetitorii noștri își va da silința a-și îndeplini aceasta datorință, făcându-ne posibilă (cu puțință) apariția regulată a foii

Deci banii pentru abonamentul foilor „Solul Păcei“ și „Razele Aurorei“ să nu se mai trimită la *Vasilii Berbecar* în *Körösbökény*, ci la adresa subscrisului în *Budapest, VII., Hársfa-utca 33.*

Cu iubire frățească

Iosif Welker

Spre orientare.

Toate epistolele ce privesc lucrul adunărilor noastre în țară să se trimită la adresa: *Meyer Henrik, Budapest, I., Györi-út 2/c.*, că el e președintele comitetului țăresc. Să poate serie nemțește ori ungurește. Iar cei ce nu știu serie așa, aceia o pot și românește serie sunând cătră fratele *Meyer* și s'o trimeată la *Berbecar* în *Körösbökény*, care o traduce și o trimite la *Budapesta*. Așadară nu însărcinați cu aceasta pre fratele *Scheffler*, că el și așa are mult lucru, că el e casarul misiunii țărească, ci la fr. *Meyer*.

Spre știre. Bibliile și Testamenturile s'au scumpit cu 20%. Acuma să pot căpăta Testamenturi Nr. 706, prețul 90 fileri și Biblii Nr. 691, prețul 3 cor.

„Cântările Evangheliei“,
carte cu note, încă se mai pot căpăta cu prețul de mai înainte: legate în pânză 8 coroane — legate în piele și lux nu mai sunt. — Deci sfătuim pe toți cei ce nu le au încă să le comande, căci peste puțină vreme li se vor urca prețurile și la acestea. Deci să nu pierdeți ocazia de a le comanda cât mai în grabă, până se mai pot căpăta.

Coale și plicuri

(cuperte) cu versuri biblice, 10 coale, 10 plicuri pentru 70 fileri, să căpăta la tipografia noastră pe adresa: **WELKER JÓZSEF, Budapest, VII., Hársfa-utca 33. sz.**

≡ Fraților! răspândiți foala ≡
„SOLUL PĂCEI“!

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.